

ÎN C H E I E R E

11 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu
Judecătorii Luiza Gafton, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Întreprinderea cu capital străin „Delamode Moldova” societate cu răspundere limitată,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu răspundere limitată „Damidor” împotriva Întreprinderii cu capital străin „Delamode Moldova” societate cu răspundere limitată cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de către Întreprinderea cu capital străin „Delamode Moldova” scu răspundere limitată și menținută hotărârea Judecătoriei Botanica, municipiul Chișinău din 11 aprilie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 24 noiembrie 2014, SRL „Damidor” a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎCS „Delamode Moldova” SRL cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, în perioada 22 iulie 2014 -10 septembrie 2014, în baza contractelor/comandă de transport, a prestat ÎCS „Delamode Moldova” SRL servicii de transport internațional de mărfuri, însă ultima nu și-a executat integral obligațiunile de plată, acumulând o datorie în mărime de 294 033,30 lei.

Menționează că, la data de 01 noiembrie 2014, a expediat în adresa pârâtei o cerere prealabilă, prin care a solicitat în termen de 7 zile semnarea facturilor fiscale nr. WH0241727 din 02 septembrie 2014 și nr. WH 0241724 din 10 septembrie 2014 și a actului de verificare, precum și achitarea integrală a datoriei în mărime de 294033,30 lei, însă prin scrisoarea din 10 noiembrie 2014, aceasta a restituit documentele enunțate și a refuzat executarea solicitărilor înaintate.

În aceste circumstanțe, consideră că, pârâta se eschivează de la executarea obligațiilor asumate.

Solicită încasarea din contul ÎCS „Delamode Moldova” SRL a datoriei în sumă totală de 294 033,30 lei și a taxei de stat în sumă de 8 821 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 11 aprilie 2016 acțiunea a fost admisă și au fost încasate din contul ÎCS „Delamode Moldova” SRL în beneficiul SRL „Damidor” datoria în sumă de 294 033,30 lei și taxa de stat în sumă de 8 821 lei.

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin constatarea faptului prestării de către SRL „Damidor” în beneficiul ÎCS „Delamode Moldova” SRL a serviciilor de transport internațional de mărfuri, precum și neonorarea integrală de către pârât a obligației de plată a serviciilor prestate, acumulând o datorie în mărime de 294033,30 lei, care urmează a fi încasată forțat prin prisma prevederilor art. art. 512 alin. (1), 513, 514, 572 alin. (2) și art. 980 alin. (1) din Codul civil.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2017 a fost respins apelul declarat de către ÎCS „Delamode Moldova” SRL și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 14 aprilie 2017, ÎCS „Delamode Moldova” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu hotărârile judecătorești, deoarece instanțele de judecată au încălcat și aplicat eronat normele de drept material și, anume, nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată, au interpretat în mod eronat legea și nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei.

Menționează că, intimatul/reclamant a solicitat încasarea pentru perioada 22 iulie 2014 – 10 septembrie 2014 a datoriei în mărime de 294 033,30 lei pentru serviciile de transport internațional de mărfuri, însă reieșind din actul de verificare, în această perioadă, recurenta a efectuat plăți în sumă mai mare decât cele solicitate și, anume, cu 209 086,91 lei supra sumelor solicitate pentru serviciile prestate, fapt care a fost ignorat de către instanțele de judecată.

Invocă că, instanțele de judecată au încălcat prevederile art. 241 alin. (4) CPC, deoarece nu au indicat în partea descriptivă a hotărârii obiecțiile sale referitor la invocarea termenului de prescripție și perioada de timp pentru care se solicită încasarea datoriei, or, intimatul în cadrul ședinței instanței de apel a declarat că, suma pretinsă s-a format pe perioada 22 iulie 2014 - 10 septembrie 2014, însă sumele achitate au fost atribuite la stingerea datoriilor istorice.

Relevă că, instanțele judecătorești, contrar prevederilor art. 241 alin. (5) CPC în motivarea hotărârii nu au indicat circumstanțele de fapt și de drept puse la baza soluției, prin care sumele achitate în perioada 22 iulie 2014 - 10 septembrie 2014 au fost respinse ca probe.

Afirmă că, în cererea de apel, cât și în cadrul cercetării judecătorești a indicat că, pentru perioada 22 iulie 2014 - 10 septembrie 2014, au fost achitate pe deplin serviciile de transport, iar pretențiile pentru servicii anterioare prestate sunt prescrise, fapt neglijat de către instanță, încălcându-i, astfel, dreptul la apărare, precum și prevederile art. 373 CPC.

Susține că, instanțele judecătorești nu au verificat faptul că, între părți în perioada 2011-2014, au fost încheiate mai multe contracte de livrare a mărfurilor, însă fiecare contract în parte genera obligații corelative între părți, iar aceste relații izvorâte dintr-un contract trebuie privite ca raporturi juridice separate față de celelalte raporturi juridice stabilite prin alte contracte.

Invocă că, instanțele de judecată nu s-au pronunțat asupra motivelor invocate referitor la termenul de prescripție extinctivă, executarea obligațiilor pe perioada invocată în acțiune, raporturile juridice din care rezultă pretinsa datorie și nici nu și-au motivat soluțiile sale prin prisma probelor pertinente și concludente anexate la materialele cauzei și, anume, actul de verificare între părți, în care este indicată data apariției obligației de plată și data achitării sumelor, comenzile de transport încheiate între părți în care sunt indicate data începerii raporturilor juridice și scadența obligațiilor pecuniare, explicațiile sale referitor la prescripția pretențiilor și netemeinicia acțiunii, precum și explicațiile intimatului referitor la încasarea serviciilor de transport pentru perioada invocată.

Declară că, instanțele de judecată nu au reținut faptul că, prețului serviciilor de transport prestate pe perioada 22 iulie 2014 – 10 septembrie 2014 a fost achitat pe deplin, fapt confirmat prin explicațiile părților, actul de verificare prezentat de reclamant și calculele din cererea de apel, mai mult, fiind probată prescripția altor obligații pecuniare, instanța nu a reținut tardivitatea acțiunii.

Notează că, intimatul nu a negat recepționarea sumei de 47 585,18 lei pentru perioada 22 iulie 2014 - 10 septembrie 2014, însă le-a considerat atribuite pentru alte raporturi contractuale, dar nu pentru cele destinate inițial, mai mult, acesta nu a negat existența mai multor contracte-comandă de transport începând cu anul 2011, circumstanțe care urmau a fi reținute de instanțele de judecată prin prisma prevederilor art. 123 CPC.

Menționează că, instanțele de judecată nu au aplicat în speță prevederile art. 268 și 271 din Codul civil, cu toate că, a invocat existența termenelor speciale de prescripție și prescripția pretențiilor înaintate pentru obligații ce au avut scadența mai mult de 6 luni înainte de depunerea acțiunii, or, prescripția extinctivă odată invocată de parte urmează a fi verificată obligatoriu de instanțele de judecată.

Mai invocă că, instanțele de judecată nu au aplicat nici prevederile art. 272 alin. (9) din Codul civil, care reglementează că, în cazul în care este vorba de prestații succesive, prescripția dreptului la acțiune începe să curgă de data la care fiecare prestație devine exigibilă, iar dacă prestațiile alcătuiesc un tot unitar, de la data ultimei prestații neexecutate, mai mult, instanțele au omis să constate și să rețină faptul că, între părți începând cu anul 2011 au existat mai multe prestații, care în sine reprezintă diferite contracte-comandă de transport, a căror obiect, valoare și scadență este distinctă, la fel, și termenul de prescripție este distinct.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilită cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către ÎCS „Delamode

Moldova” SRL nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către ÎCS „Delamode Moldova” SRL, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul ÎCS „Delamode Moldova” SRL ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin.(1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Întreprinderea cu capital străin „Delamode Moldova” Societate cu răspundere limitată se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Luiza Gafton

Mariana Pitic